

NICHOLAS SPARKS

Visszatérés

NICHOLAS SPARKS

Visszatérés

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Return

Copyright © 2020 by Willow Holdings, Inc.

Hungarian translation © Pejkov Boján

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
PEJKOV BOJÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 451 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

Prológus

2019

A templom egy alpesi kápolnára emlékeztet, olyanra, amilyenek Salzburg környékén találhatóak. Kellemes, hűvös a levegő. Odakint a déli államokra jellemző tikkasztó augusztusi hőség van, amit még elviselhetetlenebbé tesz, hogy öltönyt és nyakkendőt viselek. Általában nem hordok öltönyt, mert kényelmetlen. Pszichiáter vagyok, és észrevettem, hogy a pácienseim sokkal közvetlenebbek velem, ha ugyanolyan hétköznapi viseletet hordok, mint ők.

Esküvőre jöttem. Már több mint öt éve ismerem a menyasszonyt, bár nem mondanám, hogy közeli barátjának tart. Régebben rendszeresen beszélünk, de egy évvel azután, hogy elköltözött New Bernből, már csak pár üzenetet váltottunk, amit hol ő kezdeményezett, hol én. Kétségtelen azonban, hogy mindezek ellenére létezik közöttünk egy kapocs, amely sok évvel ezelőtti eseményekhez nyúlik vissza. Néha nehéz felidézni, milyen ember voltam, amikor útjaink először találkoztak, de ez nem meglepő. Az élet folyamatosan új irányba sodor minket, miközben érünk és változunk, így, ha néha visszatekintünk a múltba, olyan embert látunk, akit nehéz felismernünk.

Bizonyos dolgok nem változnak, például a nevem, de harminchét éves létemre új karrier elején állok. Erre nem számítottam életem első három évtizedében. Egykor szerettem zongorázni, de ma már nem játszom. Szerető családban nőttem fel, de ők már nincsenek velem. Ennek megvan az oka, később erről is lesz szó.

Örülök, hogy ma itt lehetek, és annak is, hogy végül időben ideértem. Késétt a járatom Baltimore-ból, és az autókölcsönzőnél is sokat kellett várnom. Habár nem én érkeztem utoljára, a templom már félig megtelt, ezért hátulról a harmadik sorban ültem le észrevétlenül. Az előttem lévő padsorokban ülő hölgyek olyan szalagos és virágdíszes kalapköltevényeket viselnek, amelyeket a Kentucky Derbyn lát az ember, és amelyekből a kecskék is szívesen legelésznének. Elmosolyodom, mert eszembe jut, hogy a déli államokban gyakran előfordul, hogy mesevilágba csöppen az ember.

A virágdíszekről a méhek jutnak eszembe. A méhek életem szerves részét alkotják, amióta az eszemet tudom. Lenyűgöző és csodálatos lények, soha nem tudtam velük betelni. Még ma is több mint egy tucat kaptáram van. Sokkal kevesebb gond van velük, mint az ember gondolná, és rájöttem, hogy a méhek ugyanúgy gondoskodnak rólam, mint mindenki másról a világon. Nélkülük megállna az élet, hiszen az emberiség élelemellátása nagymértékben tőlük függ.

Elképesztő, hogy az élet lebontható egy olyan egyszerű tevékenységre, hogy egyik virágról a másikra szállnak. Hiszek benne, hogy a hobbim szerves részét alkotja a világ nagy egészének, és a méheknek köszönhetem azt is, hogy itt vagyok ebben a kis templomban, messze az otthonomtól. Mint minden jó történet, természetesen az enyém is különböző események, körülmények és emberi cselekedetek eredménye, ideértve két agastyánt is, akik egy dél-karolinai vegyeskereskedés előtt ücsörögtek a hintaszékükben, és mindenekelőtt két nőt is – bár egyikük még csupán kamasz lány volt abban az időben.

Gyakran észreveszem, hogy ha valaki elmond egy történetet, többnyire a főhős szerepét osztja magára. Valószínűleg én sem leszek ezzel másként, ennek ellenére elismerem, hogy az események többsége a véletlen műve. Elbeszélésem közben ne feledjék, nem tekintem magam hősnak.

Ez az esküvő záróakkordja a sok szálon futó történetnek,

amelyről öt évvel ezelőtt aligha tudtam volna megmondani, hogy boldog, tragikus vagy keserédes vége lesz. Őszintén szólva, ebben a pillanatban is azon tűnődöm, folytatódhat-e ott, ahol egykor befejeződött.

Hogy megértsék, mire gondolok, vissza kell térniük velem a múltba, abba a világba, amely az eltelt évek ellenére még mindig érinthető közelségben van.

Első fejezet

2014

A beköltözés utáni napon láttam először a lányt. A házam előtt sétált el, akárcsak a következő másfél hónap alatt hetente többször is, csoszogva, lehajtott fejjel, görnyedt háttal. Sokáig nem váltottunk szót egymással.

Tizenévesnek tűnt, a testtartásából úgy láttam, nyomasztja az önbecsülés hiánya, és haragban áll a világgal, bár harminckét évesen már elértem azt a kort, hogy belássam, nincs mindig igazam ilyesmiben. Hosszú, barna haja és távol ülő szeme mellett csupán az volt bizonyos, hogy a közeli lakókocsiparkban él az út végén, és szeret gyalog járni. Pontosabban gyalog jár, mert nincs kocsija.

Az áprilisi égbolt tiszta volt, húsz fok körül járt a hőmérséklet, könnyű, virágillatú szellő lengedezett. A somfák és az azáleák szinte egy nap alatt virágba borultak nagyapám örökségül rám hagyott házának kertjében, a kavicsos út mentén, az észak-karolinai New Bern városának szélén.

Én, Trevor Benson, a gyógyulófélben lévő orvos és hadirokkant veterán éppen molyirtót szórtam az elülső veranda előtt, miközben azon bosszankodtam, hogy nem ezzel akartam eltölteni a délelőttömet. A ház körüli munkákkal az a gond, hogy az ember sosem tudja, mikor végez, mert mindig előbukkan egy újabb tennivaló. Arról nem is beszélve, hogy egyáltalán nem voltam benne biztos, érdemes-e teljesen rendbe hozni az öreg épületet.

A ház – és most nagyon jóindulatúan fogalmaztam – egy-

általán nem volt tetszetős, és jócskán meglátszottak rajta az eltelte évek. A nagyapám építette, miután hazatért a második világháborúból, és ugyan volt tehetsége az időtálló alkotásokhoz, a formatervezésben nem remekelt. Az épület téglalap alakú volt, egy-egy verandával elöl és hátul; két hálószoba, egy nappali, konyha és két fürdőszoba kapott benne helyet. Az évek során azonban megszükkült a faburkolata, és pont olyan színű lett, mint a nagyapám haja. A tető foltozott volt, a szél átfújta az ablakkereteken, és a konyha padlója lejtett, ezért, ha kilöttyent valami, apró folyócska indult meg a hátsó verandára nyíló ajtó felé. Talán így könnyebb volt tisztán tartani, gondoltam, hiszen a nagyapám élete utolsó harminc évét egyedül töltötte.

A telek azonban különleges volt. Közel két és fél hektáron terült el, volt rajta egy ódon, kissé rozoga pajta és egy fészker, ahol a nagyapám a mézet tárolta. A telken szinte minden virágzó növény megtalálható volt, ideértve a lóherét és a vadvirágokat is. Tavasztól nyár végéig a farm tarkabarka virágkavalkádba borult. A telek mellett folyt el a Brices patak sötét, enyhén sós, lassú vize, amelyen élesen visszatükröződött az égbolt. A naplemente burgundi vörös, piros, narancssárga és sárga fényeket varázsolt a folyó felszínére, és a lassan kialakuló sugarak fényes nyílként hatoltak át a fák ágai között tanyát verő szakállbromélia szálai között.

A házi méhek imádtak itt élni, és pont ez volt a nagyapám célja, hiszen egészen biztos vagyok benne, hogy jobban szerette őket, mint az embereket. Körülbelül húsz méhkaptár volt a telken. A nagyapám hobbiméhész volt világéletében, és gyakran feltűnt, hogy a kaptárak jobb állapotban vannak, mint a ház vagy a pajta. Amióta megérkeztem, párszor megszemléltem a kaptárakat, és megállapítottam, annak ellenére, hogy még korai jósolni, a méhcsalád egészségesnek tűnt.

Akárcsak minden tavasszal, a méhpopuláció gyorsan gyarapodott, egyre hangosabb lett a zümmögés, de egyelőre még nem foglalkoztam velük, inkább a ház lakhatóvá tételére töre-

kedtem. Kitisztítottam a konyhaszekrényeket, kidobtam a megszáradt kekszeket, az üres mogyorókrémes és lekvárosívegeket meg egy zsák fonnyadt almát. A mézet megtartottam. A fiókok tele voltak limlommal, lejárt kuponokkal, félig leégett gyertyákkal, mágneseikkel és beszáradt tollakkal. Mind a szemétkébe kerültek. A hűtőszekrény majdnem teljesen üres és meglepően tiszta volt, nyoma sem volt a penészes maradékoknak és a gyomorforgató bűznek, amire számítottam. Rengeteg kacat került a kukába, és közben felmerült bennem, hogy a nagyapám mániákus gyűjtögető lehetett. A bútorok többsége legalább ötvenéves volt. A komolyabb feladatok elvégzésére takarítókat hívtam. Az egyik fürdőszoba felújítását egy vállalkozóra bíztam, a szivárgó konyhai csapot egy vízvezeték-szerelő javította meg, a padlókat felcsiszoltattam és lefestettem, akárcsak a falakat, és végül, de nem utolsósorban kicseréltem a hátsó ajtót, mert kifordult a sarkából, és a helyét bedeszálták. Azután ismét hívtam egy takarítóbrigádot, majd bevezettettem a netet, vásároltam pár bútort a nappaliba meg a hálószobába, meg egy új televíziót is, mert a régi akkora volt, mint egy szekrény, és nyúlfültre hasonlító antennák álltak a tetején. A nagyapám használt, öreg bútorait a legnagyobb jóindulattal sem lehetett adományként felajánlani, ezért egy szeméttelenen landoltak.

A verandák viszonylag jó állapotban voltak, a legtöbb dél-előttöt és estét ott töltöttem. Pont ezért vettem elő a molyirtót. A déli államokban a tavasz nem csak a virágokról, a méhekről és a szép naplementékről szól, különösen akkor nem, ha az ember egy vadregényes folyóparton lakik. Mivel a szokottnál melegebb volt az időjárás, a kígyók előbújtak téli fészükükből. Egyik reggel, kezemben a kávémmal, egy méretes példánnyal találkoztam a hátsó verandán. Úgy megijedtem, hogy a fél csészét magamra öntöttem, és gyorsan visszaugrottam a házba.

Nem vagyok szakértő, fogalmam sem volt róla, milyen kígyó volt, és azt sem tudtam, mérges-e, de mindenki mással elmentében – ideértve a nagyapámat is – nem akartam megölni.

Csak annyit akartam, hogy tartsa magát távol a házamtól, és éljen minél messzebb. Tudom, hogy a kígyók hasznosak, például megeszik az egereket, amelyek a fal üregeiben randalíroznak éjszakánként. Ettől felállt a szőr a hátamon, mert annak ellenére, hogy minden nyarat itt töltöttem gyerekkoromban, nem voltam hozzászokva a vidéki létehez. Világéletemben városi, lakásban élő ember voltam, egészen a robbanásig, amelynek nemcsak az addigi életem, de én is áldozatául estem. Ezért volt szükségem a gyógyulásra, de erről majd később.

Addig is térjünk vissza a kígyóhoz. Miközben tiszta inget vettem, eszembe jutott, hogy a nagyapám molyirtót használt a kígyók távol tartására. Szilárdan hitte, hogy a naftalinnak varázsereje van, és elriasztja a denevéreket, az egereket, a rovarokat meg a kígyókat, ezért kartonszámra vásárolta. Emlékeztem rá, hogy rengeteget láttam a pajtában, és mivel úgy véltem, hogy a nagyapám nem véletlenül halmozott fel ennyit, magamhoz vettem egy dobozzal, és elkezdtem bőségesen szétszórni a ház körül. Először hátul, majd oldalt, végül elöl.

Ekkor lettem figyelmes a ház előtt elvezető úton bandukoló lányra. Farmernadrágot meg pólót viselt, és nyilván megérezte a pillantásomat, mert felém fordult. Nem mosolygott, és nem in-tegetett, inkább jobban behúzta a nyakát, mintha még észrevéte-lenebbé akarna válni.

Megvontam a vállamat, és folytattam a munkát, már ha a molyirtó szétszórása annak volt tekinthető. Nem tudom, miért, de hirtelen eszembe jutott az út végén álló, körülbelül másfél kilométerre lévő lakókocsipark, ahol a lány élt. Kíváncsiságból egyszer elsétáltam arrafelé röviddel azután, hogy beköltöztem. Azóta létesült, hogy legutoljára a nagyapámnál jártam, és gondoltam, megnézem magamnak, kik a szomszédaim. Az első benyomásom az volt, hogy az ottani házakhoz képest az enyém egy palota. Hat vagy hét ősrégi és rozoga mobil ház állt szanaszét egy kopár telken, amelynek egyik sarkában egy kiégett tákolmány éktelenkedett. Csak a fekete, megüszkösödött külső

váz maradt, amelyet senki sem takarított el. A mobil házak között levert cölöpökön ruhaszárító kötelek csüngtek, vézna csirkék kapirgáltak a téglákra állított autóroncsok és rozsdásodó fémkacatok között, és messziről elkerülték az egyik roncs lökhárítójához láncolt, fenyegetően acsargó pitbull terriert. A kutyának óriási fogai voltak, és amikor meglátott, olyan dühösen kezdett ugatni, hogy csak úgy fröcsögött a nyál a habzó szájából. Nem tűnik aranyos kutyuskának, gondoltam. Nem értettem, hogyan tudnak emberek ilyen helyen élni, de hirtelen eszembe jutott a válasz. Hazafelé menet már sajnálatot éreztem irántuk, és szemrehányást tettem magamnak a sznobságom miatt, hiszen tudom, szerencsésebb ember vagyok, mint a legtöbb, legalábbis ami a pénzt illeti.

– Itt lakik? – hallottam hirtelen.

Felkaptam a fejem, és megpillantottam a lányt. Tisztes távolságra állt tőlem, de elég közel, hogy észrevegyem a szinte átlátszóan sápadt arcán szétszórt halvány szeplőket. A karját kék-zöld foltok borították, mintha nekiütközött volna valaminek. Nem volt kifejezetten csinos, és egyfajta csiszolatlanság áradt belőle, ezért csak megerősítette bennem azt, hogy még tinédzser lehet. Gyanakvó pillantása arról árulkodott, hogy azonnal elszaladna, ha csak egyetlen lépést tennék felé.

– Most már igen, de nem tudom, meddig maradok – feleltem mosolyogva.

– Az öreg, aki itt lakott, meghalt. Carl volt a neve.

– Tudom. A nagyapám volt.

– Tényleg? – kérdezte a lány, és a hátsó zsebébe tette a kezét. – Kaptam tőle mézet.

– Nem lep meg – feleltem. Nem tudtam, igazat mond-e a lány, de ez tűnt a legmegfelelőbb válasznak.

– A vegyeskereskedésben evett. Mindig nagyon kedves volt.

Lomha Jim vegyeskereskedése egyike volt azoknak a déli államokra oly jellemző üzleteknek, és már a születésem előtt is itt állt. A nagyapám mindig magával vitt a boltba, amikor nála

nyaraltam. Akkora volt, mint egy közepes méretű garázs, fedett verandával, és kapható volt minden a benzintől a tejen meg a tojáson át a horgászbotokig, élő csaliig és autóalkatrészekig. Ősrégi benzinkút is tartozott hozzá, grillezett ételeket szolgáltak fel, és csak készpénzzel lehetett fizetni. Emlékszem, egyszer találtam egy csomag műanyag katonát egy zacskó pillecukor és egy doboz horog között. A polcokon és a falakon lévő árukínálat meglehetősen sokszínű, már-már szertelen volt, én mégis úgy éreztem, ez a világ egyik legklasszabb boltja.

– Ott dolgozol? – kérdeztem.

A lány bólintott, majd a molyirtóra mutatott, és megkérdezte:

– Miért szórja szét a molyirtót a ház körül?

A dobozra pillantottam, mert közben kiment a fejemből, hogy a kezemben van.

– Találkoztam egy kígyóval a verandámon ma reggel. Úgy hallottam, a molyirtó segít őket távol tartani.

– Rendben – mondta a lány, miután kissé elhúzta a száját, és egyet hátralépett. – Csak azt akartam tudni, ki lakik itt.

– Egyébként Trevor Benson a nevem – mondtam.

A lány csak bámult, és látszott, hogy a bátorságot gyűjti, hogy feltegye a nyilvánvaló kérdést:

– Mi történt az arcával?

Egyből tudtam, hogy a hajam tövétől az állkapcsomig húzódnó vékony sebhelyre gondol, és ez megerősítette bennem, hogy még nagyon fiatal. A felnőttek általában nem hozzák szóba, inkább úgy tesznek, mintha nem vették volna észre.

– Aknavetőszilánk Afganisztánban. Pár évvel ezelőtt.

– Fájt? – kérdezte a lány, és megdörzsölte az orrát a kézfejjével.

– Igen.

– Ó! – mondta. – Nos, azt hiszem, mennem kell.

– Rendben – feleltem.

A lány elindult, de hirtelen megfordult.

- Nem használ! – kiáltotta.
- Mi nem használ?
- A molyirtó. A kígyók tojnak a molyirtóra.

– Biztos vagy benne?

– Ezt mindenki tudja.

A nagyapám biztosan nem tudta, gondoltam magamban.

– Akkor mit csináljak? Nem akarok több kígyóval találkozni a verandámon.

A lány egy pillanatig elgondolkodott, majd így szólt:

– Lakjon olyan helyen, ahol nincsenek kígyók – felelte.

Felnevettem. Furcsa lány, semmi kétség, de rádöbbsentem, hogy ez volt az első alkalom, hogy nevettem, amióta beköltöztem, sőt, talán hónapok óta az első.

– Örülök, hogy megismerkedtünk – mondtam a lánynak, és figyeltem, ahogy elindul.

Hirtelen ismét megfordult, és felém kiáltott:

– A nevem Callie!

– Örülök, hogy megismertelek, Callie – feleltem.

Amikor végül eltűnt az azáleák mögött, eltöprengtem rajta, hogy folytassam-e a molyirtószórást. Fogalmam sem volt, hogy igaza van-e vagy sincs, és végül úgy döntöttem, abba hagyom. Megjött a kedvem egy kis limonádéhoz és ücsörgéshez a hátsó verandán, már csak azért is, mert a pszichiáterem azt javasolta, minél többet pihenjek.

Azt mondta, ez segít távol tartani a sötétséget.

A pszichiáterem gyakran használt pótszavakat a poszttraumás stressz-szindrómám, más néven PTSD leírására, ilyen volt a sötétség is. Amikor megkérdeztem tőle, miért van erre szükség, azt felelte, minden páciens különböző, és a hivatásához az is hozzátartozik, hogy megtalálja azt a szót vagy kifejezést, amely pontosan leírja a beteg hangulatát és érzéseit oly módon, hogy az segítségére legyen a gyógyulás felé vezető hosszú úton.

Amióta hozzá kerültem, a zavar, a galiba, a küzdelem, a pillan-
góhatás, az érzelmi diszreguláció, az ingerlékenység és, termé-
szetesen, a sötétség kifejezéseket használta. Ezek a szavak érde-
kessé tették a kezeléseket, és el kell ismernem, hogy a sötétség
írta le a legjobban az állapotomat. A robbanás után sokáig sötét
hangulatban voltam, olyan fekete űrben, mint a hold és a csilla-
gok nélküli éjszakai égbolt, de nem tudtam pontosan az okát.
Kezdetben makacsul tagadtam a PTSD-t, ami nem csoda, hi-
szen világeletemben konok ember voltam.

Az igazat megvallva, abban az időben teljesen érthető volt
az ingerlékenységem, a depresszióm és az álmatlanságom. Akár-
hányszor tükörbe néztem, mindig eszembe jutott, mi történt a
kandahári repülőtéren 2011. szeptember 9-én, amikor a kórhá-
zat, ahol dolgoztam, találat érte néhány másodperccel azután,
hogy kiléptem az épületből. Van némi ironia a szavaimban,
amikor azt mondom, többé nem tudok úgy tükörbe nézni,
mint előtte, hiszen a jobb szememre megvakultam, és ezért el-
veszítettem a távolságészlelésemet. Amikor magamra pillantok,
kissé olyan érzésem van, mintha egy régi számítógép képernyő-
kímélőjét nézném, amelyen élethű, de mégsem igazi halak úsz-
kálnak, és ha nagy nehezen sikerül is túltennem ezen magam,
ott van a többi sérülésem, amelyek legalább olyan szembetű-
nőek, mint egy hegy tetejére kitűzött zászló. Már említettem a
sebhelyet az arcomon, de a szilánkok miatt a testem olyan lett,
mint a kráterekkel tűzdelt Hold felszíne. A bal kezemről elve-
szítettem a kisujjamat és a gyűrűsujjamat, ami különösen sze-
rencsétlen volt, hiszen balkezes vagyok, és a robbanás letépte a
bal fületem is. Ha hiszik, ha nem, ez a sebesülés zavart a legin-
kább, ugyanis az emberi fej nagyon furcsának tűnik csupán egy
füllel. Nagyon felemásan néztem ki, és csak akkor jöttem rá,
hogy addig nem becsültem meg a fületem, sőt, alig gondoltam
rá, és akkor is csak a hallással kapcsolatban. Akik nem tudják,
miről beszélek, azoknak csak annyit mondok, képzeljék el, mi-
lyen lehet egy füllel napszemüveget viselni. Nem említettem

még a gerincsérülésemet, ami miatt újra kellett tanulnom járni, és a hónapokig tartó kínzó fejfájást sem. Mindez emberi roncsosá tett, de a remek orvosok a Walter Reed Katonai Kórházban összetákoltak. Legalábbis nagyjából. Amikor kezdtem egyenesbe kerülni, egykori alma materem, a Johns Hopkins Egyetem következett, ahol plasztikai műtéteken estem át. Kaptam egy műfület, amelyről alig lehet megmondani, hogy nem igazi, és egy műszemet is, ami normálisan néz ki, de természetesen semmit sem látok vele. Az ujjaimmal nem tudtak mit kezdeni, hiszen addigra már régen Afganisztán talaját termékenyítették, de a sebész az arcomon lévő forradást vékony fehér vonallá varázsolta. Észrevehető ugyan, de a gyerekek már nem menekülnek előlem sikítva. Azzal vigasztalom magam, hogy a forradás karaktert ad az arcomnak, és hogy az udvarias és jó kiállású férfi külseje egy elszánt és bátor embert rejt, aki valódi veszélyeket látott és élt túl. Vagy valami ehhez hasonlót.

Akárhogy is történt, velem együtt az egész életem a levegőbe repült, ideértve a karrieremet is. Nem tudtam, mihez kezdjek magammal, mit tegyek az előugró emlékekkel, az álmatlansággal, az ingerlékenységemmel és a PTSD-vel járó egyéb borzalmas tünetekkel. A helyzet egyre rosszabbodott, és amikor egy négy napig tartó ivászat után a saját hányásomban ébredtem, elértem a mélypontot, és rájöttem, segítségre van szükségem. Megtaláltam a pszichiáteremet, Eric Bowent, akinek a kognitív viselkedési terápia és a dialektikus viselkedési terápia, vagyis a CBT és a DBT a szakterülete. Lényegét tekintve mindkét módszer az emberi viselkedéssel foglalkozik, segít az érzések és a gondolatok irányításában és kordában tartásában. Ha az ember nyomás alá kerül, segít elviselni a leterheltséget; vagy ha egy nehéz feladat miatt gyötrődik, a kisebb, könnyebben megoldható részekre koncentrálni, az első, kisebb lépésre és az azt követő egyszerűbb tennivalókra.

Nehéz feladat a viselkedés megváltoztatása, és sok más oldala is van a CBT-nek és a DBT-nek, ám lassan, de biztosan

talpra álltam, és ezzel együtt elkezdtem a jövőmön gondolkodni. Dr. Bowennel több lehetőséget is felvetettünk a pályámat illetően, végül rájöttem, hogy hiányzik a gyógyítás. Felkerestem a Johns Hopkins Egyetemet, és jelentkeztem egy új szakvizsgára: úgy döntöttem, pszichiáter leszek. Azt hiszem, ez kifejezetten hízelgett dr. Bowennek. Nem akarom bő lére ereszteni a történetet, a lényeg az, hogy talán azért, mert én is ott végeztem, talán azért, mert rokkant veterán vagyok, kivételt tettek velem, és elfogadták a jelentkezésemet a képzésre júliusi kezdéssel. Nem sokkal azután, hogy kézhez kaptam az egyetem értesítését, megtudtam, hogy a nagyapám agyvérzést kapott. Az eset a dél-karolinai Easley-ben történt, amelyről sohasem hallottam előtte. Megüzenték, hogy haladéktalanul menjek a kórházba, mert a nagyapámnak nincs sok ideje hátra.

Fogalmam sem volt, mit kerestem Easley-ben. Tudomásom szerint már évek óta nem hagyta el New Bernt. Mire a kórházba értem, már alig tudott beszélni, csak egy-egy szót volt képes kipurkálni a száján, alig érthetően. Zavaros dolgokat mondott nekem, és kissé meg is bántott. Ennek ellenére az volt az érzésem, fontos információkat akart velem közölni, mielőtt elmegy.

Én voltam az egyetlen élő hozzátartozója, ezért nekem kellett elrendezni a temetést. Biztos voltam benne, hogy New Bernben akart nyugodni. Visszaszállítottam a városba, megszerveztem egy csendes szertartást, amelyre jóval több ember jött el, mint gondoltam, és sok időt töltöttem a házában, ahol nem találtam a helyemet, és a lelkiismeretemmel meg a bánattal viaskodtam. Mivel a szüleimet teljesen lekötötte a saját életük, a legtöbb nyarat New Bernben töltöttem gyerekkoromban. A nagyapám elvesztése szinte fizikai fájdalmat okozott. Vicces, bölcs és kedves ember volt, mellette mindig érettebbnek és okosabbnak éreztem magam. Nyolcéves koromban megengedte, hogy beleszívjak a csutkapipájába, megmutatta, hogyan kell műléggel horgászni, és segíthettem neki, amikor autót szerelt. Mindenre megtanított a méhekkal meg a méhészettel kapcsol-

latban, és tizenéves koromban egyszer azt mondta, egy nap találkozzom majd egy nővel, aki örökre megváltoztatja az életemet. Amikor megkérdeztem tőle, honnan fogom tudni, hogy megtaláltam, rám kacsintott, és azt mondta: amíg nem vagyok benne biztos, jobban teszem, ha tovább keresek.

Az élet úgy hozta, hogy a kandahári események után évekig nem látogattam őt. Tudtam, hogy aggódik értem, de nem akartam megosztani vele a démonjaimat. A pokolba is, épp elég nehéz volt dr. Bowennel beszélni az életemről, és bár tudtam, hogy a nagyapám nem ítélkezne felettem, könnyebb volt számomra, ha nem keresem fel. Lesújtó volt arra gondolni, hogy azelőtt halt meg, hogy újra kapcsolatba léptünk volna. A temetés után felkeresett egy helyi ügyvéd, és közölte, én örököltem a nagyapám telkét, így egy csapásra tulajdonosa lettem annak a farmnak, ahol gyerekkorom legfogékonyabb nyarait töltöttem. A szertartás utáni hetekben azok a gondolatok kavarogtak bennem, amelyeket már sohasem mondhattam el annak az embernek, aki feltétel nélkül szeretett.

Gondolataim egyfolytában visszatértek azokhoz a furcsa szavakhoz, amelyeket a nagyapám a halálos ágyán mondott, és azon töprengtem, mit kereshetett a dél-karolinai Easley-ben. Talán a méhekhez volt köze? Egy régi barátjához ment látogatóba? Esetleg egy nőnél járt? Nem hagyott nyugodni a kérdés. Beszéltem róla dr. Bowennek is, aki azt tanácsolta, járjak utána. Észrevétlenül elmúlt a karácsony, és az új évben megbíztam egy ingatlanügynökséget, adják el a lakásomat a floridai Pensacolában. Azt gondoltam, beletelik néhány hónapba, mire értékesítik, de csodák csodája, pár nap alatt kaptam egy jó ajánlatot, és februárban megkötöttük az üzletet. Mivel tudtam, hogy két-három hónapon belül Baltimore-ba költözöm a szakvizsgám miatt, nem volt értelme lakást bérelni. Eszembe jutott a nagyapám New Bern-i háza, és gondoltam, miért ne költözhetnék oda?

Azt terveztem, hogy helyrehozom a házat, majd eladom, és ha van egy kis szerencsém, közben még azt is kiderítem, mit

keresett a nagyapám Easley-ben, és mi a csudát próbált elmondani a halála előtt.

Így jutottam odáig, hogy molyirtót szórok szanaszét a rozoga öreg ház körül.